

Nikdy to nepochopíte

Moje rozvedená verze konečné scény Angel of Darkness.

Zastavila se v kruhové aréně, lapala po dechu. Rozhlédla se po okolí, jako by se bála, že ji někdo sleduje, tasila jednu z pistolí, co měla v pouzdru připevněném na jejím stehně a obezřetně našlapovala po kovové podlaze, pod kterou se skrýval hluboký vodní příkop. Její kroky se rozléhaly a vytvářely nepříjemný pocit, že o její přítomnosti musí vědět každý na míle daleko. Naposledy zkontrolovala okolí a pak se pomalu podívala na zem, na kaluž krve a v ní podivný kovový disk. Laře Croft se při tom pohledu mihlo v očích něco, co u ní nebylo vidět často. Smutek.

Paprsky slunce prorážely přítmi ve strahovské hale a i když jich bylo málo, co se prodraly špinavými okny na stropě, dodávaly jistou dávku zvláštního pocitu...naděje. Hrály ji, kde se dotkly její kůže a občas se zdálo, že ji hladí, konejší. Jako kdyby ji chtěly uklidnit, že už vše skončilo. Ponuře se uchechtla a setřásla ze sebe iluzi zdánlivého klidu; Proč by si měla lhát? Neskončilo nic.

V temné pasáži, co vedla nejspíš do míst, odkud byla vypuštěna Boaz, cosi zapraskalo. Okamžitě se otočila a jen tak tak se ovládla, aby okamžitě nevystřílela do temnoty celý zásobník. Mířila směrem, odkud přišel zvuk, asi pět minut, pak obezřetně zbraň opět zandala a po očku stále sledovala přítmi, jestli se z něj každou chvílí nevynoří něco hroživého, co jen čekalo, než ona přestane dávat pozor. Zaklela; od Egypta byla mnohem nervóznější a hůř ovládala svoje emoce.

Znovu zaměřila svou pozornost na kotouč, na jeho lesklý povrch, nyní z velké míry pokrytý rudou tekutinou. Tolik krve...nemohla věřit, že by jí normální smrtelník mohl ztratit tak moc a přežít. V hlavě se jí míhaly desítky myšlenek, každá z nich jen zvětšovala nervozitu, která jí stahovala hrdlo. Cítila se opravdu strašně – točila se jí hlava, byla celá rozbolavělá od neustálého vypětí posledních dnů a kromě stovky otázek ji hlodala i jedna pochybnost. Může být naživu?

Natáhla se pro chirugai a dotkla se ho. Hned, co na něj položila prsty, se jí do nich vlilo teplo a cítila, jak se zbraň lehce chvěje. Vzpomínala...vzpomínala na muže, jemuž tahle neobyčejná zbraň patřila. Tón jeho hlasu, jeho pohled, jeho minulost, nebo to, co jí o sobě řekl. A když přejela prsty po zakrvácené čepeli, vybavila si jeho oči...výrazně modré oči, co se jí dívaly přímo do duše...

Zavřela oči. Možná, že se ten pocit, co jí dal dotyk slunečních paprsků, zas až tak nemýlil. Co když měl pravdu? Asi ano...už bylo po všem. On, Kurtis, byl pravděpodobně mrtvý, ležel někde rozlámáný a poražený. Cítila se divně, jakoby...jakoby byl její přítel, v jistém slova smyslu, nějakým záhadným způsobem. I když se skoro vůbec neznali, nemohla popřít, že jí na něm cosi zaujalo. A když si představila, že ztratí dalšího z lidí, na kterých jí záleží...bylo jí vše jedno. Na co se dál štvát, hledat klid, snažit se? Nemělo to cenu...nemělo...

Probrala se a zvedla chirugai ze země. Měla by si ho nechat? Ne, musela jít dál. Musela najít Kurtise, nebo případně jeho tělo. To ne. Je naživu. Musí být...

Ale cosi jí brzdilo, nějaký hlas jí šeptal, že jde pozdě, že už to nemá cenu. Byla vyčerpaná. A tehdy, když stála uprostřed Strahovské budovy, jí poprvé hlodaly pochybnosti. Pochybnosti, proč tohle vlastně dělá. Ano, dobrodružství, souboje, cestování, to vše bylo její život. Ale copak jí Egypt nestačil? Copak takhle najde to, co hledá už řadu let? Klid...

Ne. Opravdu ne...jednoho dne to musí skončit. A proč ne dnes? Proč by dnes nemohla skončit s tímhle stylem života, co byl jen o krvi a zbraních? Sice měla pár dobrých přátel,

ale ani jeden z nich jí pořádně nechápal, nedovedl pochopit, co to je, několik dní bez odpočinku cestovat, překonávat nástrahy, luštit starověké hádanky...zabíjet...

Cítila se, jako by jí někdo na nohy připevnil vězeňské koule, nemohla se pohnout z místa. Bože, jak v tu chvíli chtěla, aby jí někdo rozuměl, aby mohla na lidi, kteří tenhle styl života neznali, aby na ně mohla vykřičet všechno, co v sobě nosila. Všechno, co se v ní nastrádalo. Z koutku hnědého oka se vykutálela slza, jen jediná, a padla na zem, smísila se tam s krví.

Chvíli tam jen stála, jako socha. Neexistoval čas, už tu byl jen ten vnitřní souboj, dobrodružka proti ženě, co byla sama proti všem a už jí to unavovalo. Ale aby jedna z nich mohla zvítězit, nejdřív se musela zbavit toho jedu. Těch zkušeností, musela to říct, komukoliv.

Otevřela oči a před sebou viděla lehkou záři, obrysy lidí...znaky všedního života. Tohle bylo její publikum, ať už živé nebo přízračné - čekalo na její slova. Pomalu se nadechla a skoro neslyšitelným šepotem začala...

"Ztvárňuju všechno, co se vám nikdy nestalo...co asi nikdy nepoznáte." Její chraptivý hlas se rozléhal arénou. "Když sedíte v kanceláři nebo jdete na nákup, já bojuju o přežití ve starověkých chrámech a hrobkách, utkvám se se svými nepřáteli a hledám ztracenou pravdu, která mnohdy měla být pohřbena navždy. Když jdete domů, obejmete svou rodinu a vychutnáváte si chvíle klidu, já vejdu do obrovského, chladného domu a mnou neprochází nic než pocit ztráty, samoty..." Hlas se jí zlomil, chvíli se roztřeseně nadechovala. Pohlédla na své posluchače. Některé přízračné postavy se chvěly, jako kdyby je její řeč rozrušila. Pokračovala.

"Kdybych neměla Zipa a Winstona, asi bych byla sama po celý svůj život...ta představa...není zrovna příjemná. Občas uvažuju, jestli se jí i částečně nebojím. Ale přece...já, Lara Croft, jsem se nikdy nebála ničeho jiného než nudy. Nebo alespoň jsem si tu myšlenku vnutila. Cítili jste někdy bolest a vinu, co vás bodají tak, že máte pocit, že vám vyrvou srdce z hrudi? Já ano...viděla jsem umírat desítky lidí, čelila jsem bohu zla, poznala jsem kreatury, které by mohly způsobit opravdovou apokalypsu. Prošla jsem temnotou i světlem. A taky..." polkla, sbírala síly na dokončení věty, "...a taky jsem...zabila. Mnohokrát..." Další slza padla do rudé kaluže. "Občas...občas cítím na svých rukách krev a...a taky vidím...duchy svých nepřátel, těch, co jsem zabila...šeptají mi....vrahu..."

Přízračné publikum bylo zcela nehybné, tiché. Čekali...a ona se nadechla a pokračovala. Tohle byl důvod, proč to celé říká. "Nikdy to nepochopíte, nikdy nepoznáte ten pocit...držela jsem v náručí muže, co mi byl přítelem a rádcem, když umíral. To nebyla jen bolest, že jsem zase ztratila někoho mně blízkého...byla jsem obviněná za jeho vraždu a musela jsem dokázat, že jsem to nebyla já, že jsem nebyla jeho vrah...že nejsem...nejsem Monstrum.

Ale...přinutilo mě to přemýšlet. Co když jsem? Jaký je mezi námi rozdíl? Pravda, nechystám převrat nebo něco na ten způsob a nevykuchávám své oběti...ale...vzala jsem desítky životů, stejně jako on. Ti policisté, ti strážci...mnohdy dělali jen svou práci. A já je zabila. Jen abych získala nějaký předmět, artefakt, postoupila dál...nikdy to nepochopíte..."

Domluvila. Nebyl důvod říkat víc a ani už neměla komu. Když dokončila poslední větu, ozvalo se tiché zasvištění, jako vítr...a přízračné postavy byly pryč. Byla opět sama, stále v sobě měla střepy viny a bolesti, ale už se to dalo snést, bolelo to méně...Sehnula se pro chirugai. Přejela prsty po chladném kovu, čepele se se zařinčením vysunuly. Celou zbraní probíhaly vlny energie...ale čím? Že by to bylo nějaké znamení od...

"Neblbni." zavrčela sama k sobě a uvažovala co dál. A když už se chystala, že naposledy zváží svůj dobrodružný a normální život – a věděla, že ten první má malé šance zvítězit – zaslechla hlas. Nebyl skutečný, promlouval jí přímo v mysli. Kurtis...

"Já bych to pochopil, Laro. Chápu to i teď, líp, než si dovedeš představit..." ozval se neobvykle jemným tónem.

Energie vyzařující ze zbraně teď byla mnohem silnější, najednou ucítila šubnutí...a zjistila, že je otočená čelem k temné pasáži, ze které předtím slyšela zapraskání. Usmála se a znovu přejela prsty po chirugai, čepele se zasunuly. Pokusila se mu telepaticky odpovědět. "Vydrž, Kurtisi. Jdu k tobě..."

Přísahala by, že se taky usmíval, když jí odpovídal. "Já vím..."

Celým tělem jí teď proudil pocit, který prakticky neznala, nebo se ho bála přijmout. Ale teď ho nechala, ať jí prostoupí, jako hřejivá vlna. Byl to jakýsi vnitřní klid. Když přijdou další bezesné noci, kdy se vzbudí pokrytá potem a s nožem v ruce, bude se snažit odehnat své noční můry, vzpomene si. Vzpomene si na to, že ji někdo chápe. A v tu chvíli to znamenalo mnohem víc než jakýkoli artefakt, cokoli, co si ze svých cest přivezla.

Ani jeden z nich nevěděl, co přinesou další dny. Možná v nich zase bude dávka krve, střelného prachu, smrti a zoufalství. Možná taky ne. Ale dokud tu byla alespoň špetka naděje, ona se nezmění. Tohle byl její život, ať už jakkoliv temný, bolestný. A na co nesměla zapomenout...

Lara Croft se nevzdává.